

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/98/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2617205334
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2617205334.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v spore žalobcu: Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zastúpený splnomocnenkyňou: Bobák, Bollová a spol., s.r.o., Bratislava, Dr. Vl. Clementisa 10, proti žalovanému: O. E., nar. XX.XX.XXXX, V. XX, o zaplatenie 596,82 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 6Csp/103/2017-102 zo dňa 13. júna 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku **p o t v r d z u j e**.
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania **m e n í** tak, že žalovaný má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 25,74 %.
- III. Žalovanému sa nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 221,61 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 221,61 eur od 9.6.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd žalobu vo zvyšku zamietol. Súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil podľa § 43 ods. 1 písm. a), § 43 ods. 12 zákona č. 351/2001 Z.z., § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 4 písm. k), ods. 5, § 53a ods. 1, 2, § 544 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a vecne tým, že „z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci vyvodil súd ten právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne len v tej časti, ktorej súd vyhovel, teda len v časti o zaplatenie 221,61 €.

Žalobca bol dodávateľom, lebo svoje služby poskytoval v rozsahu svojej činnosti, ktorú mal zapísanú v obchodnom registri, čo je skutočnosť všeobecne známa a vyplýva aj z údajov v obchodnom registri, ktorý je verejne dostupný. Žalovaný v zmluvnom vzťahu vystupoval ako fyzická osoba občan, ktorá nekonala pre účely zamestnania, podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti, preto ide o spotrebiteľa. Vzhľadom na postavenie oboch účastníkov zmluvného vzťahu zo zmluvy a jej dodatku, je zrejme aj s poukazom na ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že ide o vzťah spotrebiteľský, zo spotrebiteľskej zmluvy. Bolo preukázané, že žalovaný služby žalobcu využíval. Bolo preukázané, že porušil zmluvy o poskytovaní služieb, ale aj svoju zákonnú povinnosť, lebo za služby, ktoré mu žalobca na základe zmlúv poskytol, cenu týchto služieb žalobcovi nezaplatil riadne a včas. Dlh na službách je vo výške 221,61 €.

Pokiaľ ide o zmluvné pokuty vo výške 99,- €, 114,- € a 162,21 €, žalobca ich nesmie používať vo vzťahu ku spotrebiteľovi a v súlade s ustanovením § 53a Občianskeho zákonníka žalobca ako dodávateľ služby je povinný zdržať sa používania takejto podmienky. Tieto zmluvné pokuty sú neprijateľné zmluvné

podmienky a sú teda neplatné. Neprijateľnosť a neplatnosť zmluvných pokút žalobcu už bola judikovaná napr. rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 16Co 18/2012 z 15.3.2012, rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 16Co 33/2012 zo 16.4.2012, rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 2Co 137/2010 z 29.6.2011 a rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co 91/2011 z 24.4.2012. Žalobca uvedené zmluvné pokuty vo vzťahu k spotrebiteľovi nesmie používať z dôvodu ich neprijateľnosti. Podľa žalobcu pri uzavretí dodatkov k zmluvám zohľadnil pri určení výšky každej zmluvnej pokuty výšku poskytovanej zľavy pri predaji mobilného telefónu resp. telekomunikačného zariadenia. Výška jednotlivých zmluvných pokút nie je vyššia ako výška zľavy, ktorá bola pri predaji mobilného telefónu/telekomunikačného zariadenia žalovanému poskytnutá. Žalobca tiež zohľadnil aj časový aspekt uloženia zmluvných pokút a zohľadnil čas kedy žalovaný prestal plniť zmluvné povinnosti a tomu prispôbil výšku uplatňovaných zmluvných pokút. Podľa žalobcu týmito zmenami v dodatkoch k zmluvám odstránil všetky vady, pre ktoré súdy v minulosti vyhodnotili dohodnutú zmluvnú pokutu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd sa s týmto argumentom žalobcu nestotožnil a na základe vyššie uvedených dôvodov, keďže ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, žalobca sa mal vzdať používania tejto podmienky, a nie túto modifikovať a domáhať sa jej zaplataenia uvedeným spôsobom (rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 4C/134/2014 zo dňa 28.1.2015, rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/162/2015 zo dňa 21.9.2016).

O náhrade trov konania sporových strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný a patrila by mu náhrada trov konania podľa pomeru jeho úspechu, súd túto náhradu nepriznal, nakoľko žalovanému v konaní žiadne trovy konania nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom splnomocnenca a to voči výroku II., ktorým súd žalobu v časti zmluvnej pokuty/náhrady škody vo výške 223,33 eur a k tomu príslušajúce príslušenstvo zamietol. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo je odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f). Žalobca so žalovaným uzavrel zmluvu o poskytnutí verejných služieb, pričom žalovaný bol si vedomý a výslovne súhlasil s tým, že v prípade porušenia svojich povinností žalovaný bude mať nárok na zmluvnú pokutu. Jedná sa o zmluvnú pokutu, ktorá sa postupne znižuje a žalobca má za to, že dojednanie zmluvnej pokuty spôsobom tak ako je uvedené v zmluve nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca považuje ingerenciu a ochranu spotrebiteľa za neprimeranú, je toho názoru, že dojednaním vyššie uvedenej zmluvnej pokuty nebol sledovaný cieľ spotrebiteľa znevýhodniť, ale sankcionovať porušenie zmluvných povinností, s čím spotrebiteľ podpisom zmluvy súhlasil. Navrhuje preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (§ 388 Civilného sporového poriadku).

5. Predmetom konania je požiadavka žalobcu na zaplataenie sumy 596,82 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 9.6.2017 do zaplataenia. Už právoplatným prvým výrokom rozsudku súd prvej inštancie (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 221,61 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 221,61 eur od 9.6.2017 až do zaplataenia a odvolaním napadnutým druhým výrokom preskúmaného rozsudku žalobu vo zvyšku zamietol. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania dospel (mimo

iného) k záveru, že v súdenom spore nie je opodstatnená požiadavka žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 99,- eur s príslušenstvom, v sume 114,- eur s príslušenstvom a v sume 162,21 eur s príslušenstvom, keďže zmluvné pokuty sú neprijateľné zmluvné podmienky. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žaloba vo zvyšku zamietnutá.

6. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní sa plne stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

7. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku na zaplatenie zmluvných pokút, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v časti, ktorou žalobu vo zvyšku zamietol. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

8. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu, keďže žalobca pri uzatváraní zmlúv o poskytovaní verejných služieb s dodatkami vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmlúv o poskytovaní verejných služieb s dodatkami nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah založený zmluvami o poskytovaní verejných služieb a ich dodatkami je v prejednávanej veci potrebné aplikovať príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka). Spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občiansko-právne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné použiť na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu nato, či ide o občiansko-právny alebo obchodno-právny vzťah.

9. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv o poskytovaní verejných služieb a ich dodatkov (ďalej aj „Občiansky zákonník“) za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah

10. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

11. Z obsahu zmlúv o poskytovaní verejných služieb v znení ich dodatkov uzavretých medzi stranami vyplýva, že text zmlúv o poskytovaní verejných služieb a ich dodatkov bol vopred pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluvy o poskytovaní verejných služieb vrátane ich dodatkov boli pripravené vopred v podobe predbežne formulovanej, tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmlúv o poskytovaní verejných služieb a ich dodatkov sa dopisovali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa a ním vybraný mobilný telefón, resp. koncové zariadenie, účastnícky program a služby. Žalovaný ako spotrebiteľ mal síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými ustanoveniami pred podpisom zmlúv o poskytovaní verejných služieb v znení dodatkov, ale nesporne nemohol ovplyvniť ich obsah. O individuálnom dojednaní totiž nemožno hovoriť v prípade, keď si zákazník zvolí určitú formu záväzku (jednu z ponúkaných možností), avšak musí prijať celý súbor opatrení a dojednaní ustanovených v zmluve, všeobecných podmienkach a cenníku, minimálne ich nemôže vylúčiť. Zmluvné dojednania obsiahnuté v uvedených zmluvách o poskytovaní verejných služieb a ich dodatkoch preto s poukazom na ustanovenia § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za individuálne dojednané. Je nesporné, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutých a v predložených zmluvách o poskytovaní

verejných služieb v znení dodatkov fixne formulovaných dojednaní o zmluvnej pokute. Mohol iba zmluvy o poskytovaní verejných služieb v znení dodatkov ako celok odmietnuť alebo ich prijať a podrobiť sa dodávateľom nanútenému dojednaniu o zmluvnej pokute. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo individuálne dohodnuté, pritom v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka bolo na žalobcovi ako dodávateľovi. Žalobca ale v konaní individuálne dojednanie zmluvnej pokuty nepreukázal, a preto bolo nevyhnutným v súlade s ustanovením § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka predmetnú zmluvnú podmienku nepovažovať za individuálne dojednanú.

12. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že ingerencia a ochrana spotrebiteľa súdom v uvedenej veci je neprimeraná, je jeho odvolacia námietka neopodstatnená. Zmluvná pokuta, ktorá nebola individuálne dojednaná, lebo sa jedná o štandardnú typovú zmluvu, je v rozpore s ochranou práv spotrebiteľa, ako aj v rozpore s Článkom 38 Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorého štáty Európskej únie zabezpečia vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa, a preto je potrebné využiť všetky efektívne prostriedky ochrany spotrebiteľa, aby sa zvyšovala dôvera spotrebiteľov v trh, aby neprimerané postupy spotrebiteľov na trhu nezaťažovali. Žalobca ako osoba podnikajúca na trhu elektronických komunikácií má odbornú prevahu nad spotrebiteľmi, ktorým svoje služby poskytuje, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k spotrebiteľom sa bude správať s náležitou odbornou starostlivosťou. Dojednaná zmluvná pokuta je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je neplatná. Z neplatnej zmluvnej podmienky tak nevzniklo žalobcovi právo na plnenie a žalovanému povinnosť plniť.

13. Žalobca tiež namietal aj to, že zmluvná pokuta má klesajúcu tendenciu, t. j. že výška zmluvnej pokuty sa primerane znižuje v závislosti od toho, koľko celých mesiacov uplynulo od uzavretia dodatkov k zmluvám o poskytovaní verejných služieb do okamihu porušenia zmluvnej povinnosti. Uvedená odvolacia námietka žalobcu je irelevantná vo vzťahu k napadnutému zamietajúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie, keďže žiadnym spôsobom nekorešponduje priebehu konania vo veci samej a dôvodom, pre ktoré súd žalobu vo zvyšku zamietol.

14. Z dôvodu, že odvolacie dôvody žalobcu boli neopodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

15. Ďalej zostal predmetom prieskumu odvolacieho súdu i závislý výrok o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie v rozsudku napadnutom odvolaním (mimo iného) vo výroku o nároku na náhradu trov konania konštatoval, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný a patrila by mu náhrada trov konania podľa pomeru jeho úspechu, súd túto náhradu nepriznal, nakoľko žalovanému v konaní žiadne trovy konania nevznikli.

16. Podľa § 255 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa úspechu vo veci (ods. 1). Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (ods. 2).

17. Podľa § 262 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (ods. 1). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ods. 2).

18. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konanie, ktorá je premietnutá v ustanovení § 255 Civilného sporového poriadku ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci je doplnená zásadou zodpovednosti za zavinenie, ktorá je vyjadrená ustanovením § 256 Civilného sporového poriadku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Ide o náhradu všetkých trov, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené a ktoré vznikli v súvislosti s uplatňovaním

alebo bránením práva. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Plný úspech v spore môže mať žalobca aj žalovaný. Žalobca má plný úspech v spore, ak súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie. Žalovaný má plný úspech v spore, ak bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá. Ak žiadna zo strán nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný, t. j. každá zo strán sporu (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí. Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, musí to byť prevažujúci úspech, teda aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažujúcom úspechu jednej zo strán sporu.

19. Pomer rozdelenia náhrady trov konania je odrazom reálneho výsledku sporu a zodpovedá pomeru víťazstva strany vo veci samej zníženého o pomernú časť jej neúspechu. Pomer úspechu a neúspechu sa vždy určuje k celému predmetu konania a časť, ktorá sa prekrýva, sa odpočíta. Znamená to, že nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech strany, ktorej vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu strany, ktorej vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok potom zakladá pomerný nárok na náhradu trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva.

20. Súd prvej inštancie síce postupoval v zmysle vyššie uvedenej zásady, keď posudzoval vzájomný pomer úspechu a neúspechu procesných strán, jeho záver však z uskutočneného výpočtu nebol správny. Z uplatneného nároku v sume 596,82 eur s príslušenstvom bolo žalobcovi priznaných 221,61 eur s príslušenstvom a vo zvyšku (375,21 eur s príslušenstvom) bola žaloba zamietnutá. Tzv. hrubý úspech žalobcu predstavuje 24,63 % ($221,61 : 596,82 \times 100 = 37,13$ %) a tzv. hrubý úspech žalovaného predstavuje 75,37 % ($375,21 : 596,82 \times 100 = 62,87$ %). Rozdiel v úspechu oboch procesných strán potom predstavuje prevažný čistý úspech žalovaného (nie žalobcu, ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku) v rozsahu rozdielu oboch percentuálnych vyjadrení hrubého úspechu strán, teda 25,74 % ($62,87$ % - $37,13$ %). Takto potom podľa výsledku konania prináleží žalovanému voči žalobcovi v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov konania práve v rozsahu 25,74 %.

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd v súlade s ustanovením § 388 Civilného sporového poriadku rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov konania zmenil tak, že priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 25,74 %. O výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie rozhodne postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

23. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).